сатирично-гумористичний часопис

Ч. 1 ТАБІР КОРІГЕН, 18. СЕРПНЯ 1946 р.

МАРШ КОРІГЕНСЬКИХ ФУТБОЛІСТІВ

Хай на чужину нас кинула доля,
Нехай чекають тривоги на нас,
Для перемог і футбольного поля
Ми завжди знайдем охоту і час.

Ми сонцю глянемо просто у очі,
Ми побратаемось з **вітром** рвучким,
Нас привітають усмішки дівочі,
Ми віднайдемо ще батьківський дім.

Не боїмось ми роботи тяжкої,
Нехай печуть на руках мозолі.
Вперед, братове! До волі святої
У власній хаті, на рідній землі!

За моторизацію!

Зайшла до мене одна знайома панI.Я II поважаю,але не люблю.Не люблю тому,що забагато говорить.Зайшла I почала говорити про якийсь "Союз УкраIнок",варстати,органIзацIю жIноцтва,якIсь пральнI й швальнI,а нащо менI того? Таке чорт батька знае що! Мене все те злостить I ще раз злостить! Так I хочеться сказати,що я не хочу належати нI до яких органIзацIй,взагалI нI до чого,бо тепер мое життя пIшло по IншIй лIнII.Я саме так вигIдно положилася на лIжку I мрIяла ...про оселедцI.На перший погляд може здатися дивним - мати предметом мрIй оселедцI!Але,слухайте! Маю золотого годинника,маю щось Iз п"ять золотих перстенIв,маю вIчну ручку з золотим пером,маю... але що з того?Я хочу мати ще бIльше!Та звIдки?

Якби мати хоч половину тих цигарок,що були в магазинI I так таемничо зникли,або... або хоч би мати того Iнж.КмIтового ровера,якого також як корова язиком злизала...

Та I без того я можу дати собI раду.Отже так.Починаю вIд завтрIшнього дня.Але,перед тим,як робити Iнтереси,треба перш за все створити для цього вIдповIдний настрIй.Тому зараз по обIдI я Iду на Гассе / в той табIр,де комендантом п.Деркач/.

Люди говорять,нIби там якийсь таборянин купив таке авто,що по водI пливе.Роздивлюся,як воно виглядае,може й собI таке зорганIзую.То би було!Зразу пускаю те авто на воду - I моторизацIя табору в повному розумIннI слова!Це не те,що якийсь Каганцевий мотоцикль!

Але... для цього треба грошей...Iх можуть дати тIльки оселедцI.

Бачите,як далеко пIшли нашI жIнки?Все то цивIлIзацIя,панство,цивIлIзацIя!Чи могла моя матуся,будучи в паненському вIцI,думати про таку моторизацIю нашого народу?

Я скажу про себе.Я е Iдейно-модерна людина.Iдейно-модерна тому,що не працюю тIльки для IдеI,а комбIную собI все так,щоб Iдея служила менI,а не я IдеI.Наприклад I в цьому випадку: з одного боку - яка гордIсть мати таку цIнну рIч,а з другого - новий крок цIлого нашого табору на шляху прогресу!Хоч I на чужинI,але не тратити духа,вперед до удосконалення,моторизацIю - в маси!

Отже,Iз завтрIшнього дня - до роботи,до органIзацII!

Але не до такоI,про яку говорить вже двI години менI ця панI..

Я.Iдан

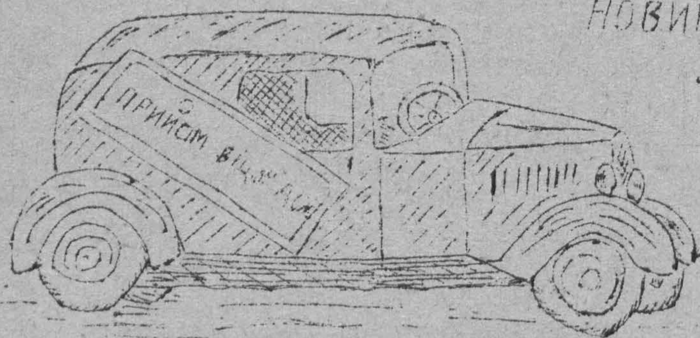

НОВИНИ АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ! — — СЛУЖБОВИЙ КАБІНЕТ

До складу і прикладу

Коли сонна нIчка землю облягае,
То кожна людина любо спочивае.
I чи то по працI,чи по якIм трудI
Але спокIйно спочивають люди.
ТIльки не кожний Iще спить в таборI -
Один удень виспавсь,Iнший мае горе,-
Як би то себе вIд працI звIльнити,
Щоби завтра дещо трохи заробити:
ПромIнять,продати,вимIнять,купити,
Щоб хотяй раз в десять стIльки заробити.
А деякIй жIнцI теж не спиться нинI,-
Чи не ошукали II у кантинI?
Знову Iнша жIнка теж спати не хоче -
Чом Iй тая Танька лазить перед очI?
Iнший знову Iнше - без спання не згинеш,
Як потягли очко,то так не покинеш!
I так карта в карту I по картI тягнеш,
Аж зовсIм свIтае,як у вIкно глянеш.
А ще IншI люди теж не можуть спати -
Е табак в таборI - як би то нарвати?
А ще Iнший знову цIлу нIч думáе,
Нащо табIр стIльки референтIв мае?
Iнший знову в дýмках манIвцями бродить -
Чом наша елIта нIчого не робить?
Лиш тIльки великI засIдання,пляни,
А чудес не видно - тIльки голI ями...
А ще IншI люди дуже ся дивують,
Чом то Iнженери нIчо не будують?
ВсI бараки стóять,як I перше бýли,
Жадного вони ще не перевернули.
IншI знову з того дуже здивувались,
Що варстати скоро зорганIзувались.
Ох,зрадIли таборяни на такую вIстку -
То ж до працI голI,босI,не пIдем у мIсто -

І тепер нам у таборІ дуже добре стало -
Зроблять,вшиють,залатають - І коштує мало.

Та й пІшов я до ковальнІ,хотІв гак зробити,
А менІ там вІдказали: "Нема чим палити!"
Та й подумав: у столярню треба уступити,
Може можна колисочку дитинІ зробити.
"Нема дошок,-вІдказали,- нема як робити!"
Ех,чорт з вами,я подумав,що ж менІ чинити?
ПІду просто у шустровню - тут новІ надІІ,
Та ж я занІс черевики вже зо двІ недІлІ.
І вступив я у шустровню,навІть не питаю!
Тут же ІІ референти щодня доглядають!
Та нарештІ осмІлився: "А що,вже готовІ?"
- "Де ж ми тобІ вІзьмем цвяхІв,шкІри та пІдковІв?"
РозІзлився я страшенно до самого краю,
Що ж поробиш,як варстати нІчого не мають?
А в кравецькІй вІдказали:"Вийшли нитки вчора,
Ми вам тепер не порадим - йдІть до директора".
А тепер вам Іще скажу,теж веселе,братцІ,
В нас повстав тепер в таборІ новий уряд працІ.

/ДалІ буде/

І.П.

А ХТО ЦЕ ГОСПОДАРЮЄ? -

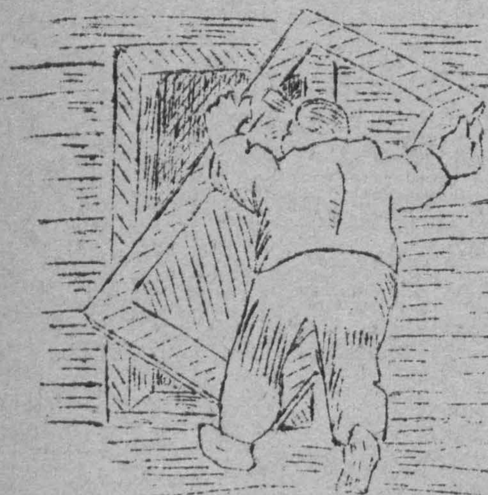

Зняв дверІ у дитячому садку
Та прибив Іх панові Попу.

Зняв дверІ по всІх убиральнях
І пустив Іх на дошки в столярнІ.

А ще має познІмати у кІмнатах,
Бо потрІбно в школІ приладнати.

ПО ДОРОЗІ ДО ФАЛЬКЕНБЕРГУ

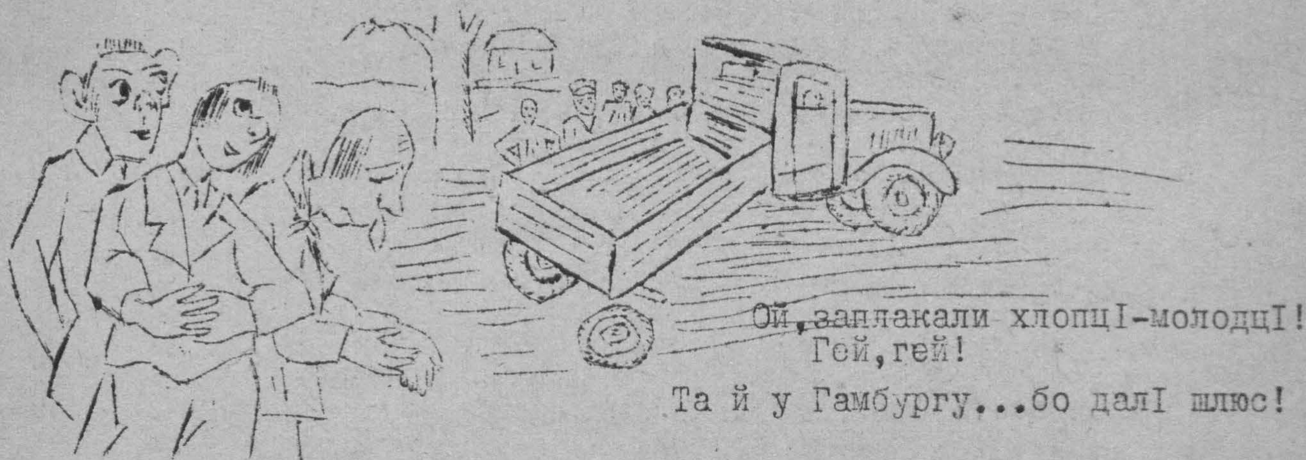

Ой,заплакали хлопцІ-молодцІ!
Гей,гей!
Та й у Гамбургу...бо далІ шлюс!

НУ Й ДУРНІ ТІ НІМЦІ!
Жарт ВанІ з КазанІ

Чорт його знає,що то за дурнІ тІ нІмцІ!Просто дивуєшся,мать... що в них за порядки! Йде по вулицІ в ГайкендорфІ,зустрІчає нІмця з КІлю І скидає шапку: "Гутен Таг",ну й не дурень? Та я,мать... в таборІ всІх знаю,а нІ з ким не вІтаюся,за винятком Лущика, бо вІн,зараза,комендант,ІнодІ треба до нього.ДурнІ ж нІмцІ,дурнІ.

Так само І в пароплавІ.Іде Іх,як сарани!А говорять,наче бояться кого: шепотом.А ми втрьох,мать... сІли в пароплав І вже вся нІмота чує,що Іде наш брат,ауслендер.Раз я Іду в КІль.Весело,харашо,сонце грІе.Дивлюсь,дІвчата нашІ теж Ідуть.Харашо так! Ну, мать... думаю,хай дІвчата посмІються,встругну щось.Але що?Дивлюсь,мать... якийсь нІмець вийняв часи І дивиться котра година. А я - хап за часи І: "Вас костет?". А вІн злякався,побІлІв... "НІкс,нІкс",а я ги-ги-ги та до нього:"Айн кІло бонен-каве,гут? " А вІн: "НІкс,нІкс" хоче ховати годинника,а я не даю.Регочу,мать.. І дІвчата аж лягають /нашІ дІвчата!/.А нІмчура всІ дивляться І... мовчать,мать... бояться нашого брата!ТодІ я: "Не хочеш?А цванцІг сигарет хочеш?" А вІн знов "НІкс,нІкс".А нашІ дІвчата аж лопа - ють.Ну,я мать... його І пустив.Ладно,думаю,досить.Налякав.

ПІшов на палубу.Дивлясь,лІсапеди стоять,чи ровери,як Іх тут називають.Ну,думаю собІ,що б це ще зробити?А нашІ вже бачуть,що я парень веселий,- так за мною гуртом - що я,мать... ще встругну. Ну,а я,знаця,пІдІйшов до лІсапеди І за гумову грушу:р-раз!А вона як заревє!А нІмота як скочить!Переляканися,мать... Аж той,що вгорІ сидІв,капІтан,мать..., чи як його там,зІ своєІ будки вийшов : що,мовляв,сталося?Може тонемо? А я стою І смІюся,тІльки чую,нІмота: "УкраІнер лягер... КорІген..."А я далІ пІшов.Дивлюсь: бангоф. Ну,ладно,треба виходити.І вийшов.

Харашо,мать... Іздити в КІль!Я вам ще потІм розкажу,як я по молоко Іздив у Гайкендорф!Красота!...

ЗІ слІв ВанІ списав
Василь Вражливий.

Генеральна проба

РостІть, ростІть, помІдори,
Все вгору та вгору,
Кажуть, хоче оженитись
Комендант табору.

Кажуть, хоче оженитись,
Файну панну взяти,
Може правда, може брешуть, -
Люди ж язикатІ!

Коли бачать: по таборІ,
Як найлІпший тато,
Комендант везе в "колясцІ"
МалІ котенята!

Генеральна, отже, проба!
Часу не марнуйте, -
ГолоснІІ, весІльнІІ,
Музики лаштуйте!

ПАН ОЛЕКСЮК НА РОЗДОРІЖЖІ

За двома зайцями... а що з того вийде?

Футбол – гра блискавична!

Хоч я й не можу назвати себе справжнІм заводовим спортовцем,а все таки смІливо заявляю,що до спортового свІту належу Іще змалечку.Правда,крІм неприемностей,нІчого не приносила менІ спортова площа,а все ж нІщо не могло захитати моеІ суто спортовоІ вдачІ.Та й неприемностІ цІ були,порІвнюючи,дрІбнІ.Коли хочете,можу навІть оповІсти.

Так,наприклад,футбольний м"яч розвалив менІ родинне щастя; ну, може,щастя - не щастя,а так,евентуальну /такого мудрого слова я навчився вже тепер,І нІколи не поминаю нагоди його вжити/,отже, евентуальну можливІсть змурувати власне сІмейне вогнище.

Було це так: на площІ йде гра.У публицІ сидимо ми - я й РІта, кандидат,так би мовити,у кочегари до того самого вогнища.Вона усю свою увагу присвятила алярмовому знищенню червоного "фруктового" мороженого,що вІд спеки вже бІгло по пальцях.Я захопився тонкими нюансами гри - саме в той момент два "зелених" насІли на воротаря "жовтих" І досить чутливо давали йому зрозумІти,що постІйне ловлення Іх м"яча е великим свинством - бІльшІсть "жовтих" уже лежала на площІ в найрІзноманІтнІших позах / "зеленІ" грали добре!/ - І так я тими подробицями гри захопився,що й не помІтив, як якийсь "зелений" стрІлив м"ячем точнІсІнько по руцІ моІй РІтІ, що пІднесла до рота картонну ложечку з рештками мороженого. Футбол - гра блискавична.Одна секунда І ложечка опинилася десь аж у горлянцІ моеІ РІти.Згарячу я негайно крикнув "аут!",але бІльш доречно було б крикнути "гвалт!",бо ту прокляту ложку витягли з РІти аж у лІкарнІ.На тому був кІнець.

МІж Іншим,з РІтою одружився той самий лІкар,що витягав з неІ ложку.ПІзнІше,спостерІгаючи щоденнІ кривІ усмІшки Іх родинного щастя,я переконався,що у змаганнІ з РІтою,я вийшов переможцем з рахунком не менше,як 1000:0.

Проте,все це дурницІ.Спорт лишаеться спортом.На футбольному

полІ КорІгену ви й далІ можете бачити мене серед публики. Немае бІльшоІ приемности,як спостерІгати корІгенськІ матчІ.Правда, заважають трохи глядачІ,що не мають гарячеІ спортовоІ вдачІ І не розумІються на тонких подробицях гри.СтоІть тобІ такий лаІк І буркотить: "А чом вони площІ не вирІвняли?Чому така калюжа перед ворІтьми?"

Калюжа!Та в тІй калюжІ уся краса матчу!Як бебехнувся туди наш Петрик,то здІйнявся водограй,напевно вищий,нІж у БІкІнІ- Атоль атомна бомба пІдняла.Як послизнувся на нІй якийсь мунстеровець, то сунувся на своІх штанятах аж у нашІ ворота,я вже боявся, що його,як голь зарахують,але вІн,на щастя,перед самІсІнькою лІнІею ворІт за щось зачепився.А зачепився,бо не знав характеру мІсцевостІ,за одним горбком не бачив другого.НашІ хлопцІ вже добре вивчили,де ямка,де горбок,та помІж ними,як тІ зайцІ -тІльки плиг,плиг,плиг! Де вже тим гостям!

Е такІ диваки,що тІльки за м"ячем І дивляться.А що в тІм цІкавого?Закотився там у ворота,І бІльше нІчого.НІ,брате,ти дивися ширше,по спортовому!Ось,кажІмо,покотився м"яч,покотився аж у ячмІнь.Хлопчики навипередки бІжать,приносять його пановІ Войтовичу.А пан Войтович тим м"ячиком так грацІозно,грайливо, об землю - бах! А м"яч вІдскочив та брамкаря БІлоножку по носІ - стук!! Ух!Ій-Богу,на мІсцІ встояти не можу,коли таке бачу,самІ ноги дригають,так І собІ копнути кортить.Але нІчого не вдІеш - перестарІвся.ПеребІгло життя,як м"яч,перекотилося,як футбольний м"яч,а футбол - гра блискавична!

М.Захарченко

Випадково з минулоІ ери
Залишились у нас кавалери,
І спІвають невтомно своє:
"В порохІвницях порох ще е!
Менше суму й обридливих дум!
Зум-зум-зум,зум-зум-зум,зум-зум-зум!"

Отт і візьми таку...

... ВІн стояв передІ мною високий,стрункий,в потертІй блюзІ,а в темних його очах зеленими Іскорками миготІла злІсть.Було трохи дивно слухати такІ слова,дивно було,що людина знаходить десь в закутку свого серця такІ каскади почуттІв І було дивно менІ це слухати.

Людина ця,як І повна вогню мова,були таким рІзким контрастом з навколишнІм оточенням,з тим спокоєм,що панував у таборІ.Здавалося,нІби навколо все дрІмає - І сІрІ одноманІтнІ бараки,що недбайливо напІвсонно хмурилися до зрадливого сонця,І черга людей за придІлом,І ЛІбер,який повагом нІс якогось списка до канцелярІІ І РоманІв,що,заплющивши очІ,стояв на сходах бІля своєІ установи з голосною назвою "Господарська референтура";тІльки з редакцІІ доносився голосний металевий стукІт "ЕрІки".

Широко ступаючи,поважно дивлячись наперед себе,йшла вІд берега якась таборова,а може й приватна свиня /хоч останнІм часом приватнІ свинІ були нІби забороненІ/.

ЛІниво промчав вІтер,бавлячись обскубаним таборовим горохом. МІдним стогоном пролетІв гудок корабля І,вдарившись в байдужІ стІни,впав на сходи І нІби завмер аж в пивницІ,де мІститься одягова комора... А там було людно й гамІрно.СьогоднІ якраз був передостаннІй день видачІ одягу,І жІнки сварилися за "очередь" з ЯкубІвським...

...ВІн дивився на все це потемнІлими вІд злости очима.

-Бачите? - звернувся знову до мене.

-Що?Та хІба ви сьогоднІ перший день в таборІ?ХІба не знаєте, що цІ дурнІ черги кожного дня чомусь так ввІйшли в наше життя, що,нІби на перший погляд І дивно,але ми без них не можемо.

-Але подивІться на цього бІдного чоловІка,що роздає там речІ! ЯкІ нерви треба мати,щоб не звертати уваги на дурне говорення цІлого табуна того бабства,що напало там на нього?Чуєте?Прислухайтеся,що вони там говорять.

З комори долІтали верескливІ жІночІ голоси І,зливаючись,творили якийсь жидІвський ярмарок.ДолІтали поодинокІ слова: "...вас рІзати треба!.. Куди без очередІ?.."

-Бачите?І то мають бути нашІ жІнки!Кожна з них...

Мову перервав старший поважний пан,що,пІдІйшовши до нас,звернувся до мого спІвбесІдника:

-Чи ви маєте тепер трохи часу?

-Так.

-ТодІ не розмовляйте багато,а вІдразу йдІть І поможІть нам зготувати горох до обІду.

-Як?!

-Ну та ж кажу.ЖІнки чомусь...А чорт Іх з рештою знає!НІ одна не прийшла до кухнІ.Ясний факт - будемо сидІти без обІду!

МІй спІвбесІдник нІби щось обдумував,дивлячись в землю.

З комори виходили з невдоволеними мІнами жІнки І,несучи поперед себе одержанІ речІ,голосно сперечалися.Але дивно!В тІй суперечцІ,в рухах,в усьому тому галасІ не знаходилося й краплини життя,яке керується здоровим розумом чи здоровими почуттями.Все було нІби загІпнотизоване,нІби в якомусь напІвбожевІльному снІ.

- То ви йдете,чи нІ? - раптово перервав мовчанку поважний пан.

- Так,Іду!Йду!

СьогоднІ обІд був о четвертІй годинІ.Довга черга голосною не - вдоволеною гадюкою звилася по цІлІй залІ І виходила аж за дверІ. В тІй черзІ,аж у самому хвостІ,стояв мІй спІвбесІдник,сумно похиливши голову.ПомІтивши мене,вІн заговорив:

- Знаете,так І не скІнчив я сьогоднІ з вами говорити.

- менІ цІкаво,чому ви переймаетеся так тим життям?В таборІ - гляньте,скІльки людей! І нІхто з них не бере собІ того так близько до серця...

- Я скажу вам.Не думайте,що я буду говорити якимись високими словами.НІ!Я не скажу нІ про мораль народу,нІ про той психольогІчний розклад,початки якого я помІчаю,нІ про вплив оточення на виховання молодІ - майбутнІх громадян.НІ!... Знаете... - вІн раптом заговорив тихо, - я хотІв одружитися!Таке вже тяжке те мое самІтне життя...хотІлося б когось мати...І... - на хвилю в його очах блиснули золотІ нІжнІ вогники,але Іх знову змІнили зеленІ Іскри злости. - І... ну... вІзьми отаку...знаете,я колись докажу вам...

ВІн стояв високий,похилений,з потемнІлими очима,а коло його нІг терся змучений таборовий кІт...

ДивнІ речІ дІються на свІтІ...

Я.Ідан

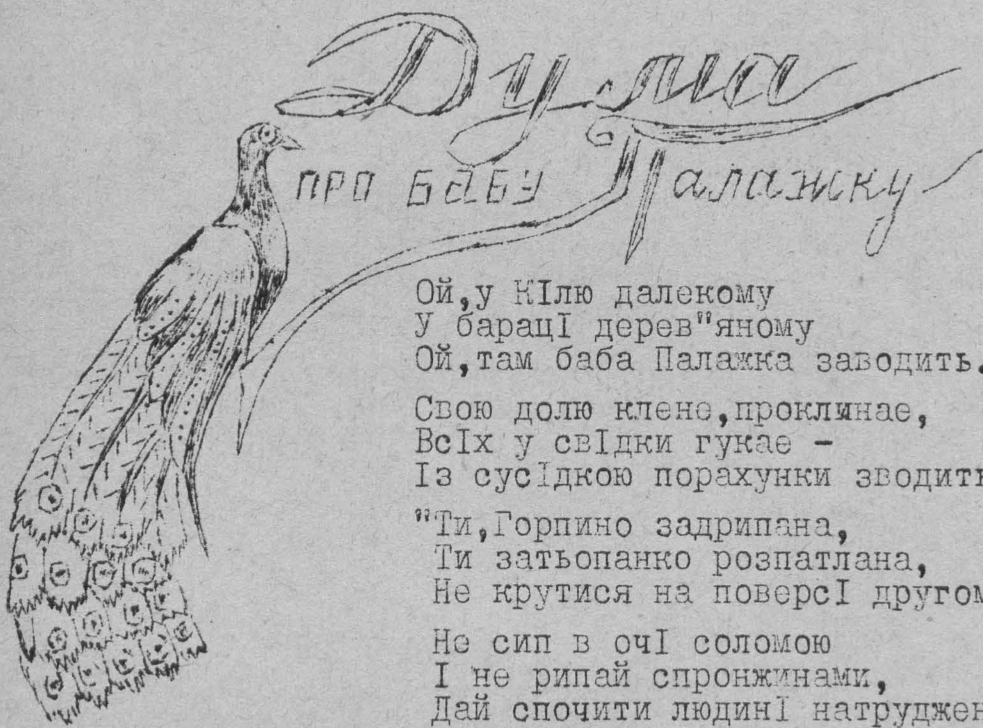

Ой,у КІлю далекому
У барацІ дерев"яному
Ой,там баба Палажка заводить.

Свою долю клене,проклинае,
ВсІх у свІдки гукае -
Із сусІдкою порахунки зводить.

"Ти,Горпино задрипана,
Ти затьопанко розпатлана,
Не крутися на поверсІ другому.

Не сип в очІ соломою
І не рипай спронжинами,
Дай спочити людинІ натрудженІй.

Я ж у мІстІ була,
Мала спІшнІ дІла,
Й на забавІ крутилась до нІченьки.

Ще ранок,не днина,
ТІльки перша година,
Ще болять вІд вчорашнього нІженьки!"

Ой,у КІлю далекому
У барацІ дерев"яному
ЗатрІщали сосновІІ сходоньки.

Ой,Ідуть до баби,
Ідуть до Палажки
Ой,Ідуть,Ідуть на розмовоньку.

Ой,вставай,бабо,
Ой,вставай,Палажко,
Роздирай своI очі потроху.

Узувай черевички,
Хлюпни в руки водички,
Та Іди,Іди до гороху.

Ой,налетIли
Пани-референти,
Як тI чорнII круки

Ой,ухватили
Небогу Палажку
ПопIд бIлII руки.

Ой,I посадили
Мученицю-бабу
Гей,серед довгоI залI.

Ой,та й умилася,
Серденько Палажка
Та дрIбними сльозами.

"Ой,не бачить вам,
Пани-референти,
Гей,та горохв"яноI зупи!

Ой,та не торкнуся
СвоIм нIжним пальцем
НI одного стручка із купи"...

Ой,як ухватили
Превражу Палажку
За руки,за ноги,

Ой,як викидали
Ледачую бабу,
Гей та за всії пороги.

Ой,у КIлю далекому
У барацI дерев"яному
ХлопцI думу тяжку думали.

Зупу зварили,
БабI сором вчинили,
Люд хрещений наго-
дували.

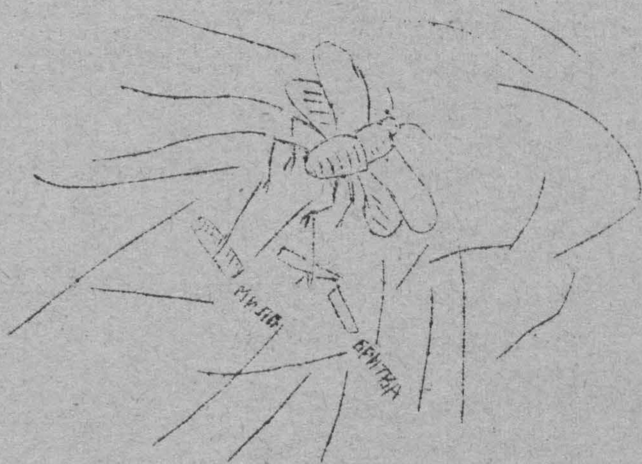

ПРИГОДИ МОТОЦИКЛІСТА

1.

КУПУЕ!

2.

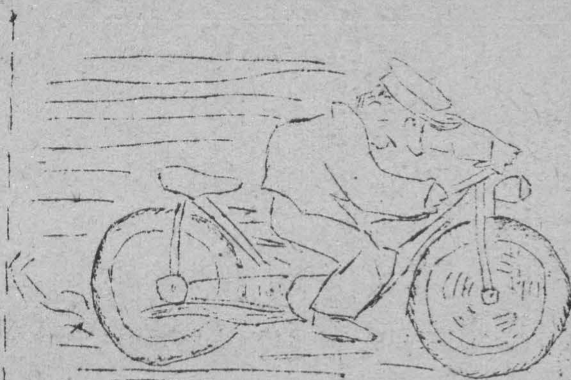

ІДЕ!?...

3.

АХ!...

4.

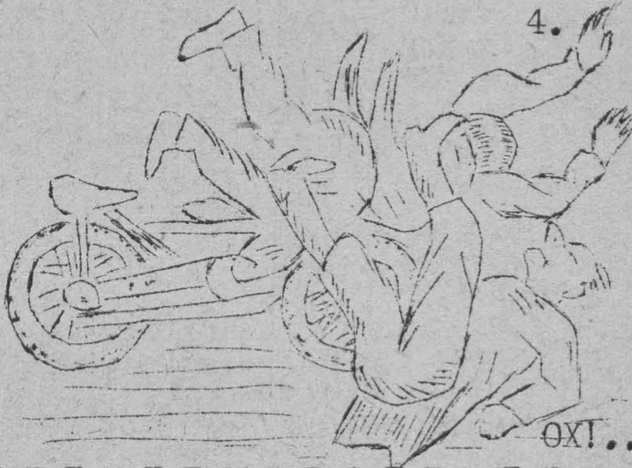

ОХ!..

5.

ЗАГЛОХ,ЗАРАЗА!..

6.

IHRE NAME?

7.

ВІТТЕ!

8.

ПРИІХАВ!

Редагуе колегІя Тираж 100 пр

Ч. 2. 1. IX. 1946.

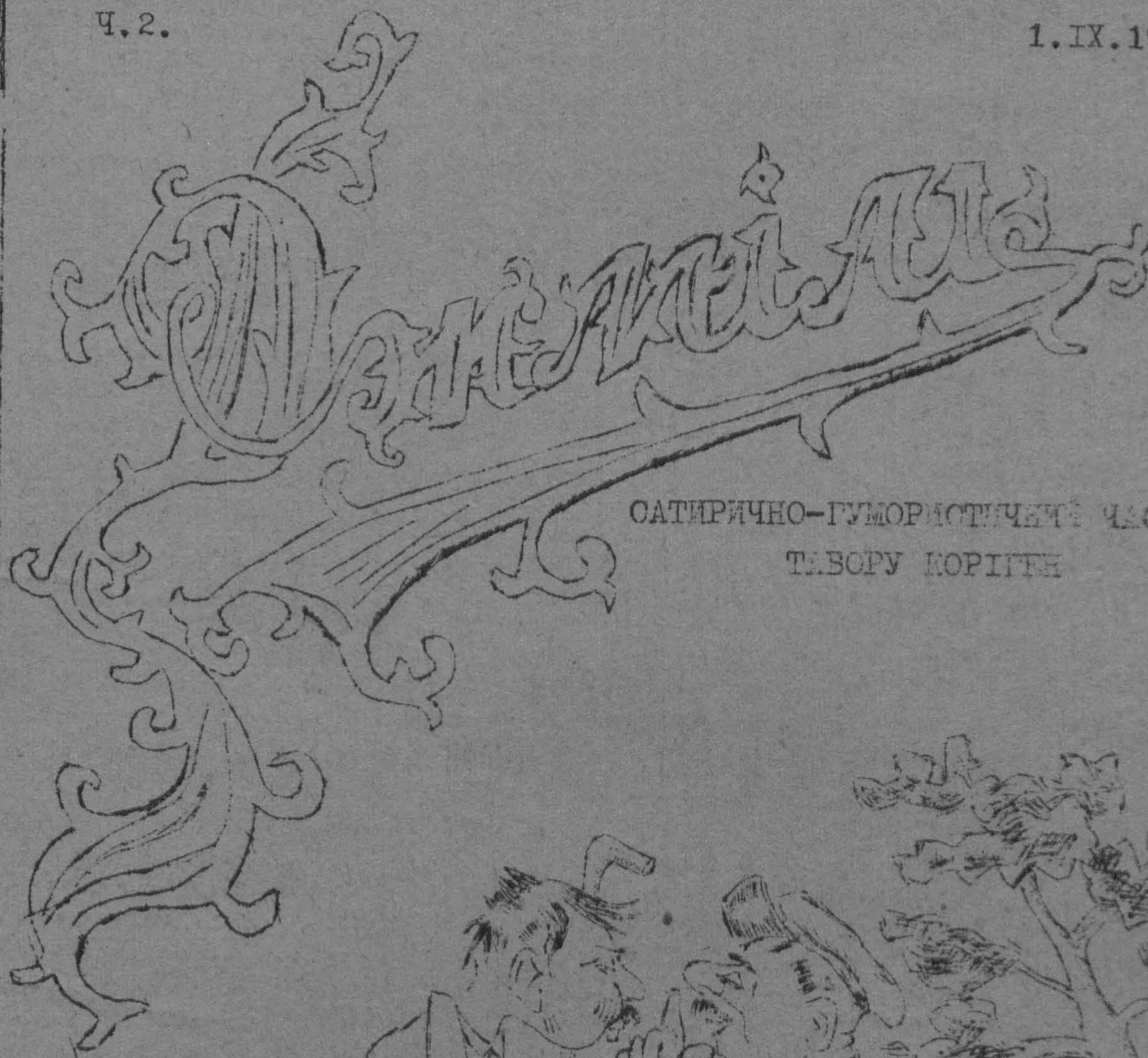

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС
ТАБОРУ КОРІГЕН

САВКО: – Їдем, Павку, в Парагвай?
ПАВКО: – Цілий рік там, кажуть, май!

НА ПРАЦІ В ПАРАГВАЮ

ПИТАЄТЬСЯ СТЕФАН БАЗЯ:
РОЗКАЖИ,МІ БРАТЕ,
ЯК ТО БУДЕМ В ПАРАГВАЮ
ТЕПЕР ПРАЦЮВАТИ?
    ТАЖ ТАМ,КАЖУТЬ,ТАК ГАРЯЧЕ,
    ЯК У САМІМ ПЕКЛІ!
    А ЩЕ,КАЖУТЬ, ТАМ КУСАЮТЬ
    СТРАХ МУХИ ЗАПЕКЛІ.
-НЕ ЖУРИСЯ,- КАЖЕ БАЗЬО,-
ТО НЕ ТАКЕ ЛИХО!
Я ДУМАЮ,ЩО І ТАМ Є
ТЕХНІКА ВЕЛИКА.
    ВЧЕПЛЯТЬ ТОБІ ХВІСТ ІЗЗАДУ,
    ДАДУТЬ САПУ В РУКИ,
    ВЧЕПЛЯТЬ ВУХА ПРУЖИНОВІ
    ТАЙ ОБЖЕНЕШ МУХИ!

ІВАН ПІП.

------ ------

"ПОДЯКУВАВ"

Наладований пакунками біжить наш чоловік до пароплава. Зустрічає свого ж таки таборянина:

-Пане,котра година?

-За п"ять перша.

-О,хай же вас ясний грім поб"є,то я спізнюсь на пароплав!

Віють вітри

Віють вітри, віють кільські,
Аж бараки гнуться...
Ой, там рибки п'ять центнерів
У Мюнхені ждуться.
Де ти німче, спекулянте,
Де ти, озовися...
Продай штуку за півмарки,
А я десять візьму.
Справлю собі два анцуги,
На півлітри стане...
А як приїду до дівчини,
То тепер розтане.
Віють вітри, віють кільські,
аж бараки гнуться...
"Вскочив з рибою" хлопчина -
Самі сльзи ллються...

Степан СЛЮСАРЕВСЬКИЙ.

/ З оперети: "Не ковтай великими шматками,
бо подавишся"/.

ДЕМОКРАТІЯ В ТАБОРІ ФРІДРІХСОРТ:

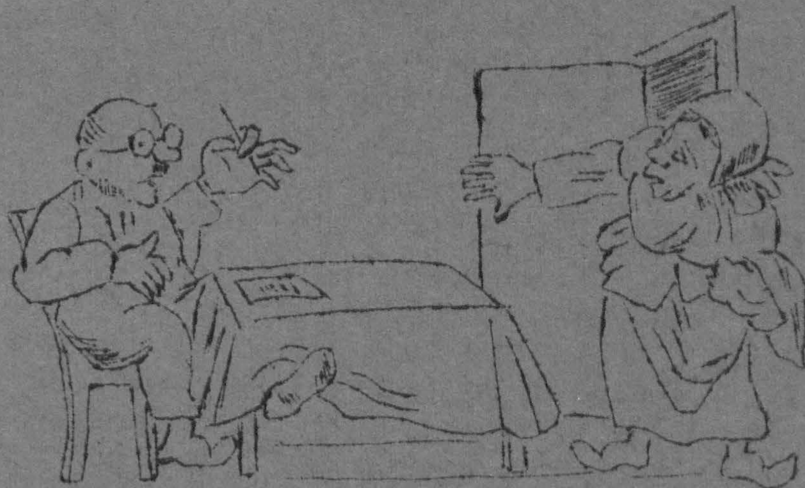

ДЕМОКРАТІЯ: - Прийміть, пане коменданте, перебувати.
П.ЗАРЕЖИЦЬКИЙ: - А ти чого сюди прийшла, рибою торгувати?

НА ТЕМУ АДМІНІСТРУВАННЯ

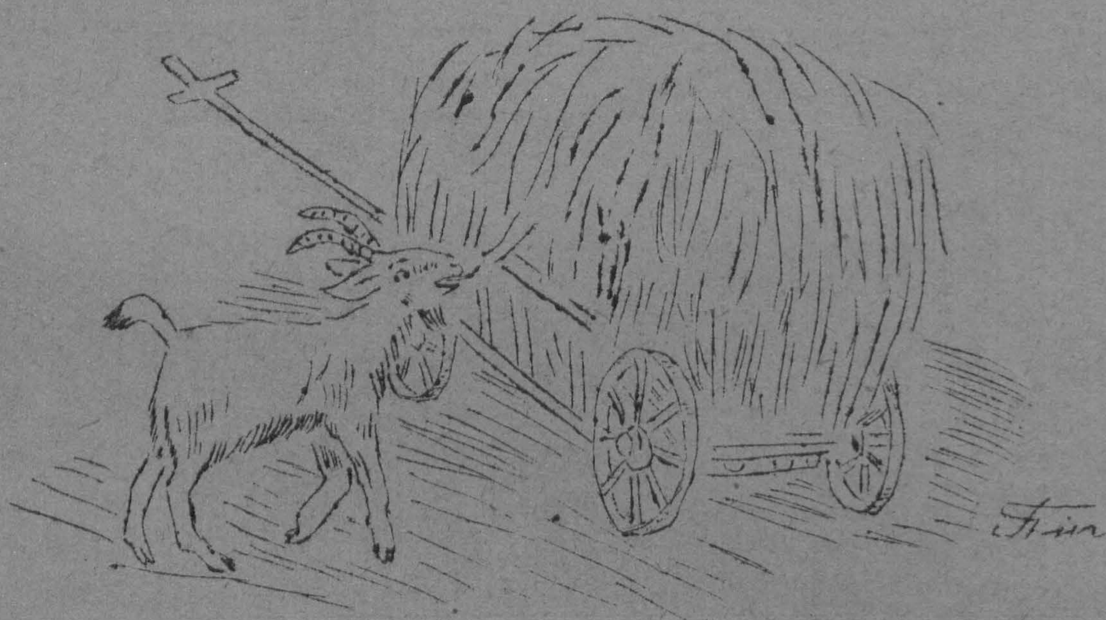

\- На самостійні зарядження мої не ждіть,
Бо таких заряджень я робити не можу.
А нуж десь скажуть:
"ПІДОЖДІТЬ!
ЩЕ ПРИЙДЕ КОЗА"К ДО МОГО ВОЗА!"

До складу і прикладу

продовження

А тепер вам, любі браття, ще дещо розкажу -
Такий клопіт мав я нині, що йно трохи лажу.
Бо задумав я на працю сьогодні десь стати,
Щоб про мене у газету могли написати.
Бо ніби то я вкраїнець, люблю свої ниви,
Тому мушу йти на працю у той Кіль жахливий.
І пішов я тоді просто у наш уряд праці -
Може мене десь запишуть у якійсь там картці.
І застукав я у двері, серце в мені б'ється,
Щоб на мене не кричали, що трохи спізнився.
Як зайшов я в середину, мені серце вмліло:
Таж тут стільки урядовців, як десь у Берліні!

А тепер вам іще одно: не снилось-ввижалось,
Бо в нашому таборцеві воно відбувалось:
Що нібито один батько та своїй дитині
Між старим знайшов залізом збірник від бензини.
І зробив він з нього човник та й став малювати,
Щоби його любий синок міг собі плавати.
І заніс човна малого та й пустив на воду,
Всадив сина і наказав: "Держися Володю!"
А дитина - шубовсть в воду! мало не втопилась...

Ох, пробачте, був би забув! Ще одна новина.
Не думайте, що це казка - це правда істина!
Коли німці з москалями стали воювати,
Стали нашу усю молодь до себе стягати.

З малих хатин забирали,кривдили навіки,
До роботи наганяли,"вчили" працювати,
"Вчили" їсти,говорити і як має спати.
Навіть світло погасити,як хоче лягати,
Щоб не бігав цілу нічку з ковдрою по хаті.
Щоб кланялися своїм шефам,"добрий день" казали,
В убиральні щоб на дошку ногами не ставали.
Німці отже добре "вчили","виводили в люди"!
А тепер ви послухайте,що то далі буде.
Як зібралися в таборах,пачки підхопили,
Тоді наші таборяни,мов не тії стали.
Одні мудрі поробились та такі - крий Боже!
Що з ким небудь у таборі й говорить не хочуть.
Котрісь пані таборові та так запаніли,
Що вже навіть в своїй штубі підлоги не мили.
Ідуть собі в Гайкендорф,німок винаймають
І платять їм грішми,хлібом,бо багато мають!
Німка мусить каву внести,підлогу помити,
А вона сама не знає,що має робити.
Ото ж моститься у ліжко,бере книжку в руки,
Закурює цигаретку,дивиться на руки.
І не знає,хто вона є,яка пані,звідки,
Хто б то чекав отакого від нашої тітки!?

А які знова чудесні виводять маніри
В Гайкендорфі на забаві наші каваліри!
У кишенях шоколяда /ну,як же й не мати!
Та ж потрібно усім німцям себе показати!/
Посідали коло стола,про чемність забули,
Тай голосно розмовляють,щоб їх усі чули.
Що вони то не є німці,а якісь магнати!
Та й говорять по-німецьки: "Цу філь чоколяте!"
Під"їдають шоколяду,цигаретки курять
Та й сміються,галасують,самі себе дурять.
Німці сидять коло столів та й ся не дивують:
- Ще,Іване,і для тебе шрубу пришрубують!
І забув той бідний Іван,що зима по літі,
Що він є найнещаснішим тепер в цілім світі.
Проминула шоколяда,цигарки урвались,
Тепер наші на забаві до газети взялись.
На остаток іще одно,аж сором казати:
Наші в піст на Гайкендорф ідуть танцювати.

Роздумайтесь,мої любі,та ж це все минеться,
Чим ріжнитесь ви від тих,що їх боїтеся?

І.П.

-ooOoo-

- Що таке,алярм?Чого ти у протигаз убрався?
- Та ні.По приділ іду. Знову ковбасу дають.

На пекучу тему

Ой,наступала чорная хмара
Тай на Коріген...
Гей,тай подався парубок жвавий
До німок ген-ген!
Узяв з собою ковбаси й хліба:
"Коммен зі фройлян міт!"
Тай підкормивши,каже:"Іх лібе!"
"Волен зі ва-тер міт?"
Ой,ти,дівчино,засмученая
Серця не жури...
Гей,як поверне милий від німки,
Так з ним говори:
Візьми ломаку,стань на порозі
І як з'явиться,
Налатай боки,а то ща й щоки,
Не дай стямиться...

Ой,наступала чорная хмара
Тай на Коріген...
Гей,тай подався парубок жвавий
До німок ген-ген!

Я. ІДАН

What are you?..

кільська балядa

Хто серед хвиль стогне, зітхаючи тихо?
Підклинський на прогульку знову поїхав.
В очах його світлих снувалося горе.
Кругом було сіре, байдужеє море...
-Що діяти будемо, друже, тепер?
Спитався Тигрицький його, інженер,
-Не бачити, мабуть, нам рідних осель,
Бо з місця не рушить ніяк корабель.
-Уот ар ю сеінг? Біда, ой біда!
Сів шиф на мілину, навкола вода!
Хіба отак можна вивчати англійський?
І знов зажурився професор Підклинський.
Годинами тягнеться кождая мить.
Безуспішно, сумно машина шумить...
І раптом - о, Боже! З туману зза скель
Спішить на підмогу якийсь корабель.
Проходять секунди, хвилини, години,-
Нарешті стягли пароплава з мілини,
І він полетів до своєї мети
Від променів сонця увесь золотий.
І знов по-англійськи говорять тепер
Професор Підклинський і пан інженер.
Нарешті приїхали. В місті чужім
Шукати бангофа потрібно це їм,
Щоб зразу від"їхати із цього міста,
Бо вдома робота і ждуть матуристи.
Але захотіла примхливая доля,-
Не вчити професору завтра у школі,
Бо поїзд від"їхав!...Вже вечір надворі...
Ізнову обидва ідуть понад море,
Ізнову на шифу їх доля заносить
І там капітана удвох вони просять:
-О, бітте! Пустіть нас, бо як же нам бути?
Пустіть на цю ніч нас обох до каюти...
І німець пустив їх. Всю ніч без упину
Мурашками холод їм бігав по спинах.
-Та сором так мерзнути! - мислить Підклинський
І твердо береться за мову англійську.
Він слово якесь інженера питає,
А той:"Я нне ззнаю, ззззмерз я дддо кккраю"...
До ранку чекали бідаки на морі,
Щоб потім приїхати знов до табору,
Де праця щоденна, де ждуть матуристи,
Де сонце у вікнах повисло іскристе.
Про ніч цю тривожну на морі чужому
Вода не розкаже ніколи нікому.

Ой, Мандрико, Мандрико...

Ой, Мандрико, Мандрико,
Який ти ледащо!
Як садили тютюн інші,
Ти не хтів ні за що.
Ні тютюн садити,
Ані поливати,
А як виріс і достиг,
Ти пішов нарвати.
I тютюну назривав,
I заніс додому,
I вже думав поживитись,
Хоч би й на чужому.
Прийшли ж поліцисти
I тютюн забрали -
З кулаками ти пішов
На тих, що сказали.
Набив Галагуру,
Різать обіцявся!
Оце такий Мандрика
Десь у нас узявся!
"Не боюсь нікого,
Що захочу зроблю!
А хто мене заторкне,
Того я угроблю!"
Ой, Мандрико, Мандрико,
Який ти ледащо!
Галасуєш, розбишачиш,
Сам не знаєш нащо.

ЧЕНКО.

Хто кого перевірив?

Взявсь пан Овад готувати
"Проліски" на сцені.
От вже будем штуку мати,
Як узявсь за це,ні?

Та пан Овад,поробивши
Щось ізо два тижні,
Кинув к бісу кін й куліси -
Театр дивовижний!
-Чом ви кинули допіру,
Як всі ролі знають?...
-А я,каже,хотів звірить,
Як мене тут мають.
А референт пан Трохимцьо
І собі такої:
-А ми... ..теж перевіряли,
Що Овад накоїть!
Отака в нас перевірка...
А п"еса конає.
Хто кого з них перевірив,
Алах його знає.

КОЗАК ЧЕНЬКО.

– Хоч тіло моє переважно в Гайденав чи Брауншвайгу, але в Корігені моя душа і...

ШАНОВНИЙ ДЖМІЛЬ!

Чув я від добрих людей,що ти цікавий на усілякі визначні події в нашому таборі.Любиш і сам послухати,та ще й комусь оповісти, – нехай люди подивуються,а може і повчаться.От тому вирішив і я написати тобі про свою пригоду.Служба моя у таборі хоч і гонорова та не дуже легка;я – поліцай.Звісно,не кожен розуміє,що поліцай – це особа висока;все,що він скаже чи зробить,то так і мусить бути, а лічность його священна й неприкосновенна.

Так було і в цьому обурливому випадку.Устав я ранесенько,навіть якраз того дня умився і приступив до своїх обов"язків.Робота була дуже серйозна і відповідальна:поніс я якогось папірця,щоб люди порозписувалися наякісь там збори,чи щось таке.А у списку тім і лікарка наша значиться.Іду я до санітету.Ну,там,звичайно,бабів повно.Я їх плечем трохи порозпихав та до дверей і посунув.Тільки за клямку узявся,аж чую,якась нахаба мені пищить:

– Пане!Пане! Ви б хоч постукали у двері!

– А ти,– кажу, – бачиш,що я поліцай?

– Та я бачу,що ви поліцай,а все таки постукайте,може там жінка яка,вибачайте,гола.

– А ти,– кажу,– знаєш,що як я скрізь почну стукати,то й мене не стане.Ти,може,схочеш,щоб я ще й шапку скидав?А як я її за один день порву,ти мені нову справиш? – Так їй гарно відповівши,пішов я до кімнати,де лікарка людей приймала.І що ти собі думаєш?Коли та баба язика розпустила,то я не дивувався – сказано,баби народ тьомний!Але лікарка!Мусіла б бути образована і з почитієм,а вона тої самої заспівала:

– Ви коли заходите,то спочатку постукайте в двері.Бо добре,що тепер якраз діти,а могли б і жінки бути.Якось,знаєте,незручно.

Хотів я їй мораль прочитати,а тоді думаю,– не варто.Не слід з такими некультурними людьми й зачіпатися.Почервонів та й вийшов. А в коридорі баби тільки: шу-шу-шу – шепчуться і хіхочуть.З лікарки,знать,сміються.Отакі то в нас ще люди.І коли вже вивчаться культури тієї,то й не знаю.

Максим Редька– корігенський поліцай

КРІЗЬ ДАХИ КОРІГЕНСЬКИХ БАРАКІВ...

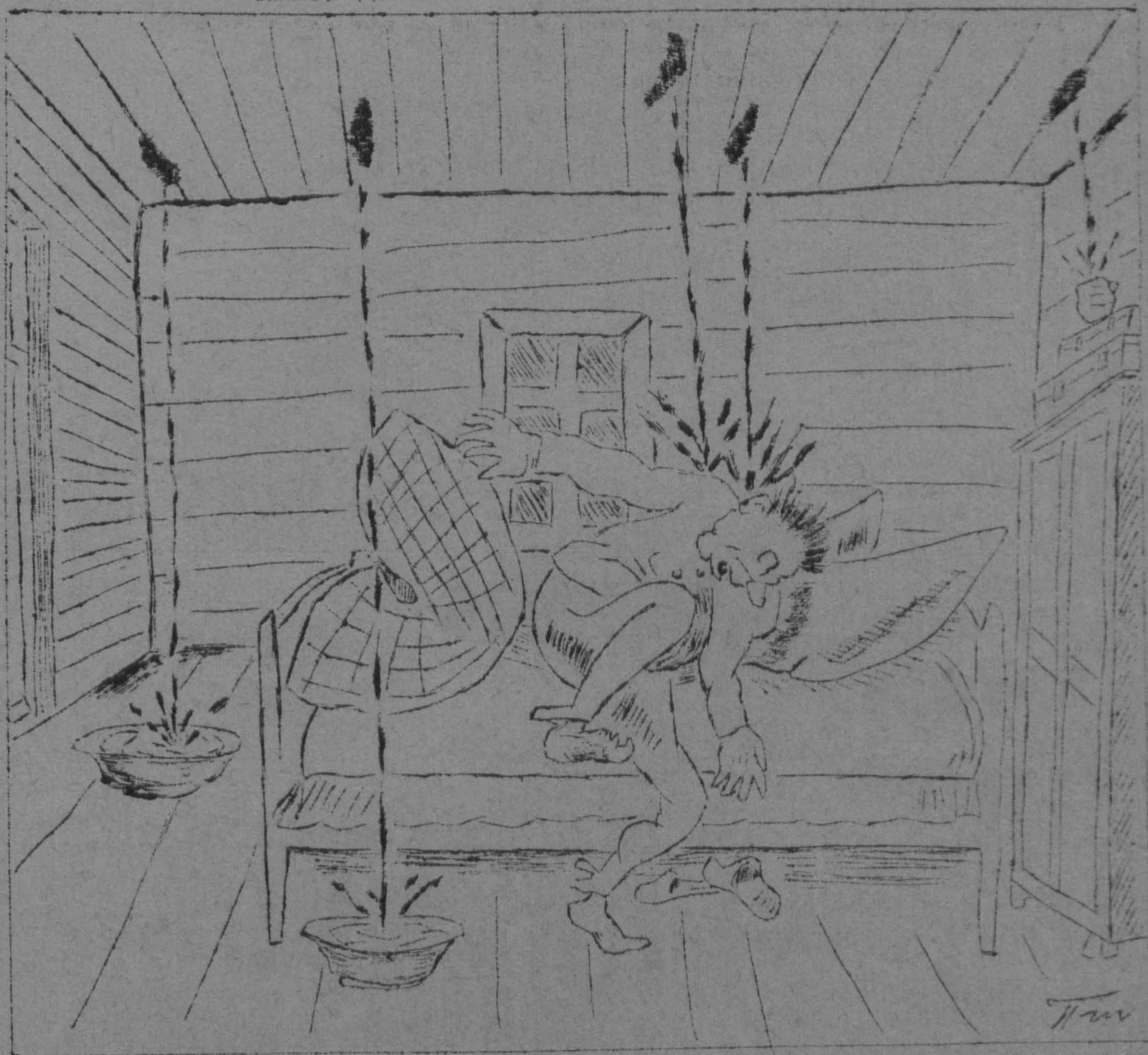

ДОЩИК, ДОЩИК
КАПАЄ ГУСТЕНЬКИМ...
ЯЖ ДУМАЛА, Я Ж ДУМАЛА
НЕ ЗА КОМІР, НЕНЬКО!
ДОЩИК, ДОЩИК
В БАРАКАХ ГУСТЕНЬКИЙ...
НЕХАЙ НАШИМ ГОСПОДАРЯМ
ІКНЕТЬСЯ ЛЕГЕНЬКО!

Від Редакції: Кажуть, що папір і смола вже є. Колись будуть латати!